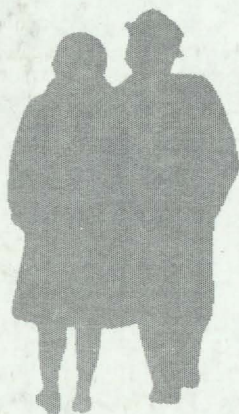

Ryszard Kornacki

*Romeo,
Julia*

*i
Czas*

Ryszard Kornacki

Romeo,

Julia

i

Czas

Biała Podlaska 1997

Białkopodlaskie Towarzystwo Literacko-Artystyczne

Opracowanie graficzne i techniczne:

Roman Łaziuk

Opracowanie redakcyjne i korekta:

Zbigniew Krzak

REGIONALIA

XIII B kor

104063

884-1

© by Krystyna i Ryszard Kornaccy

ISBN: 83-907944-4-6

Miejska Biblioteka Publiczna
Biała Podlaska

Skład: Agencja Wydawnicza Pro Media

Międzyrzec Podlaski

Druk: Spółdzielnia Poligraficzno-Papiernicza „Intrograf”.

Zakład w Międzyrzeczu Podlaskim

Wydanie I. Nakład 500 egz.

Ryszard Kornacki

poeta, prozaik, publicysta. Po studiach polonistycznych na UMCS w Lublinie rozpoczął pracę pedagogiczną. Od 1961 roku mieszka i pracuje w Międzyrzecu Podlaskim. Od 1977 roku członek lubelskiego Oddziału Związku Literatów Polskich. Debiutował w 1959 roku jako poeta na łamach *Kultury i Życia*. Publikuje liryki, wiersze dla dzieci, opowiadania, aforyzmy i artykuły w czasopismach społeczno-kulturalnych, na antenie Polskiego Radia i w telewizji. Jest współautorem antologii i almanachów, laureatem wielu konkursów poetyckich np. *Łódzkiej Wiosny Poezji*, *Czerwonej Róży*, konkursu *O Złotą Lampkę Górniczą* itp. Dwukrotnie otrzymał Nagrodę Literacką im. Józefa Czechowicza (1976, 1987). Jest również laureatem Honorowej Nagrody im. dr Józefa Dietla. Prezes Międzyrzeczekiego Stowarzyszenia Teatralnego w Międzyrzecu Podlaskim.

Wydał: *Wyjście z ciszy* (poezje 1973), *Szukanie człowieka* (poezje 1975), *Złote słońce słowa* (poezje 1980), *Puszka Pandory* (poezje 1985), *Sny zagubione* (poezje 1987), *Miniatury* (poezje, proza poetycka 1988), *Zapis dnia* (poezje, 1990), *Słoneczna galeria przyrody – wiersze szczawnickie* (poezje 1993). Wspólnie z Krystyną Kornacką *Czarna róża* (baśnie i opowieści z Podlasia 1993), *Wszystkie wątpliwości świata* (wybór poezji i wiersze nowe 1994), *Na krawędzi absurdu* (aforyzmy 1995).

Wiersze Ryszarda Kornackiego były tworzywem spektakli teatralnych: *Wszystkie wątpliwości świata* (Teatr na Targówku, Warszawa 1986), *Puszka Pandory czyli cicha zabawa w człowieka* (Teatr Zwyczajny, Warszawa 1988), *Ziemia wymaga naszej spowiedzi* (Teatr im. J. Osterwy, Gorzów Wielkopolski 1990), *Niebieskie konie* (Szcawnicki Teatr Studyjny Droga, 1992), *Deszcz płacze na twojej twarzy* (Międzyrzeckie Studio Młodych, 1994), *Liryczny pusty dzban* – monodram Katarzyny Zielińskiej ze Starego Sącza – Biała Podlaska 1997.

Gdzie są Romeo i Julia

Annie i Tomaszowi Bernatom

parter i balkony w teatrze
obsiadł zdziwiony znak zapytania
złośliwe wykrzykniki
stoją za kulisami
zacierają ręce
przeżalone słowa
mają coraz większe oczy
tragedia urasta
do szczytów niedosiętych

zaginęli Romeo i Julia

tropią ich we wszystkich
zapadniach metafor
szukają w ruchomych mechanizmach
niespodzianek
rozdzierają szaty
specjaliści od sopranów i basów
gitarzyści różnej maści
bogaci i żebracy
włoscy gondolierzy
i badacze Szekspira

zaginęli Romeo i Julia

teatr stoi bez duszy
choć nikt przed nim
nie zatrzasnął słowa

a kurtyna oddziela
realność od fikcji
etykę od fałszu

zaginęli Romeo i Julia

z zasuszonych głów
bileterzy wyrywają włosy
rozpaczają starzy bywalcy
koneserzy i krytycy
opustoszały gniazda foteli

zamilkły skrzydła oklasków

a tu jak na ironię
jak na złość
mądrym teoriom
i domysłem uczonych
wielogębnym plotkom
Romeo i Julia są w nas do głębi -
czule prowadzą się
za ręce - całują
niespokojne usta
uśmiechnięte oczy
czyste jezioro nieba
wypełnione miłością
która nigdy nie wysycha
pod strugami nadziei

Romeo i Julia
są ciągle w nas -
jak fale przyływów
i smutnych odpływów
radości i rozterek

chcą jedną jedyną noc
przy sennym księżycu
odespać przynajmniej
do dziewiątej (melodia - piano)
rozliczyć kruche złudzenia
i spóźnić się
na próbę generalną

premierę rozpoczną
razem z nami
bo są w nas do śmierci

premierę rozpoczną
razem z nami przy otwartej kurtynie
w blasku
zachodzącego słońca

Międzyrzec Podlaski, styczeń 1994

Prolog ze sztuki „Deszcz płacze na twój twarzy”. Prapremiera 3 czerwca 1994 r. Międzyrzec Podlaski z udziałem aktorów z Warszawy i Krakowa: Barbary Horawianki, Aleksandry Koncewicz, Tadeusza Kwinty i Andrzeja Szczepkowskiego. Aktorom towarzyszyła młodzież międzyrzeckich szkół średnich i podstawowych oraz adepci Studia Młodych w Szczawnicy. Reżyseria Jan Krzyżanowski.

Impresja

na równinnym stole
laski piaski i karaski
tradycyjnie
sikorki wyśpiewują
wieże kościołów
zimą strzelają lody
na Krznie

styczeń
starszy družba
roznosi biały welon
zimy
po polach
skrzypią
mroźne basy
w obłądnym tańcu

Roma i Julia
za ciagle w nas
wowyptyw przyptywów
i smutnych odpływów
radości i żalów

Zimowa refleksja

luty natarł policzki
jak krew rozpałił
a wiatr pokąsał mi ręce
znak - jeszcze jestem
jeszcze mój świat
się nie spalił

jeszcze jestem
choć w środku
kawał lodu
rozpływa się z deszczem
znak - jeszcze jestem

śnieg iskrzy
na drodze
igiełkami szronu
osnute wspomnienia
zamglonego domu

mróz malarz znakomity
zamaszystym gestem
nadzieję maluje
znak że jeszcze jestem

List w marcu do redakcji

panie redaktorze
co będzie z tą czczą gadaniną
gromadną bazgraniną
z tym bełkotem
na siedem rąk
i trzynaście złamanych piór
rozpisanym
w partyturach
wątpliwej muzyki

co będzie
gdy nie opisane drzewa
nie wyśpiewane ptaki
nie wyzłocone słońce
nie wyostrzony ogień
a nie rozbudzone uczucia
podejdą
pod szyby naszej wyobraźni
pod gardła brzuchów
pod serca dramatów
lęk jest przecież
objawieniem myślenia
co więc będzie z tą
bzdurną gadaniną
na falset z barytonem
i sopran z basem

Kwietniowy erotyk

wyjeżdżają na połowy
swych śladów
nasze dłonie
pochylone nad nocą
rozblęsnę od twego
ciała
chciwe słowa
rozgrzewają wnętrza
okragłych sekund
i powoli zapełniają
żywica treść
naszej obecności
twarzą w twarz
nad czasem który
przeszedł istnieć
w zatraceniu oczu
w krzyku
napiętych ramion
brzask otwiera
kielichy kwiatów

jak dzień słoneczny
rodzimy się
zaczęci do śpiewu
by potem gdy
mrok kąty liże
umierać od czerwieni

Wierszokos

trwa maj
jeszcze nie odkupiony
przez poetów
mimo iż wiersze
kielkują od słońca
i kruche strofy
podnoszą oczy
w niebios - patrzenie

trwa maj
jeszcze nie zapłacony
przez poetów
mimo iż słowa z nagła zielenieją
gdy noc niecierpliwa
z zegarów wycieka

trwa maj
dumają poeci
w aureoli lata
niczym wszyscy święci
wierszokos przyjdzie
sumiennie wypełnić

trwa maj

Czerwiec w Jaworkach

nadbiega truchtem
spieniony czerwiec
nad Białą Wodę
co jak jaszczurka
pręży się w korycie

kąkole
już liliowo
dojrzewają w życie
słońce dzwoni
promieniem złotym
na pogodę

chwila tylko pęcznieje
jak łza w oku
lirycznie
bo na jasnym niebie
ptaki płyną
muzycznie

W rytmie lipca

zatrać się
w przegubach walca
ulirycznij
w ruchach lipca
ktoś poprosi cię
do tańca
ktoś usidli
ktoś ugłaska

w drzeniu sekund
dni i nocy
cichych plaży
i przystani
ktoś zawoła
ktoś ponagli
zawiruje
i ocali

pod powieką
zatracenia
lipcowego wynurzenia
ktoś zaprosi cię do
tańca
poda dłoń
uśmiechem walca

Przez Sierpień

szczawnickim przyjaciółom

przyszedł nagle
razem
z barometrem
burzy
zagotował wodę
w Dunajcu
bacom rozpędził
owieczki
a dziewczynom
poplątał w głowach
z miłości

teraz śmieje się
drapichrust
w tataraku
cuda wyczynia

Wrzesień

słońce utknęło w zenicie
chmury przebiegły dreszcze
to jeszcze łaskawe lato
to tylko tęsknota za deszczem

wrześniowe noce nad łąką
latarnie świetlików w górze
nad nami paruje obłok
marszczy się woda w jeziorze

pod powieką
zatrącenia
lipcowego wynurzenia
ktoś zaprosi cię do
tańca
poda dłoń
uśmiechemi walca

Przed burzą w październiku

dojrzał
jesienny czas
zapomniał o umiarze
godziny dostają zadyszki
puls podwyższony drzew
zapachy nasila

krzewom
przymknęły się oczy
drzemią w półśnie cienia
który zaplątał się
obok kapliczki
najwyższego

burza z olbrzymim
kubłem deszczu
przyniesie opamiętanie
głowy kropidłem
poświęci
zapali
wieczór nad łąką

Miłość w listopadzie

a to ciekawe
miłość w listopadzie
gdy na gorączkującą
głowę
mgła srebrne kompresy kładzie
a serce rozkołysane
i roztrzęsione
z wiatrem w tanecznym
układzie
klon złocisty

to właśnie miłość
w listopadzie

Powrót Pojednanie

nawołuje grudzień
wieczór
skrzydłem kołody
stuka do furtki
Twojego serca

śniegu po pas
nasypało
a strachy
wywietrzały
do uśpionych borów

teraz tylko
bolesne sztylety słów
odłożyć
na wieczne czasy

Drogi nasze

drogi nasze
zetknęły się
na przystanku
letniego poranka
róg czystej nadziei
i pierwszej miłości

od tamtej pory
zapisaliśmy już
ponad sto kart
wiernej księgi
życia
wspierając pewność
w sobie
i najdroższe owoce
której dojrzewają
coraz gwałtowniej
i z których
możemy być
dumni

Powrót z wędrówki

z wędrówki powracasz dalekiej
po spowiedzi drzew które nigdy nie kłamią
że śniegów białego szaleństwa
i nocy głębokiej jak oczy wiernej
Penelopy

powracasz nacięty ostrzem wichru
wychłostany słowem
a w ustach wiersz ci przekorny
odrasta

powracasz wędrowiec znużony
by napiąć luk tęsknoty
i wystrzelić strzałę miłości

Z głową w chmurach

ręce pod głową
oczy w oceanie nieba
tak rodzi się
poezja
pod powieką światła
czasem
jak lza słona
wypełnia duszę
i wyschnięte
strumienie radości
czasem jak
drżąca chłodna
noc
na straży słowa

ręce pod głową
ocean nieba wzburzony
tak rodzi się
poezja
pod powieką ciemności
czasem
jak nagły piorun
rozdziera i rani
zaczętą myśl
czasem
jak iskra w tunelu
z nadzieją na wyjście

Jak czuć Smak krwi

smak krwi
to zapach poety
który zrozumiał
że świat
stworzono
do miłości
i nienawiści
z tego powodu
ciągle
pęka mu głowa
którą
tłucze o mur
obojętności

Liryczny song

Półki się uginają pod towarem
ale w łeb bierze cała żądza
gdy kieszeń pusta - bez pieniądza
a luksus mój za kontuarem

Półki się uginają pod towarem
a moja dusza wciąż usycha
bo krzyku mego nikt nie słucha
w tym gwarze oschłym pełnym złości

Półki się wałą pod towarem
i widzę dłonie wyciągnięte
brudne, spocone i wyklęte
A moja dusza jak pies wzdycha
wystarczy woda i zagrycha.

Refren:
Ja goły jakbym wyszedł z łaźni
ciężko wdychając wyziew spalin
nikt u mnie nie zagości z gości
nawet miłości nie zapali
więc wszystko we mnie się zawali

ruzdziara i rani
zaczętą myśl
czasem
jak iskra w tunelu
z nadzieją na wyjście

Jak człowiek z krwi i kości

piosenka

Jestem jak kwiat
Jestem jak jad
Jak człowiek z krwi i kości
Od młodych lat
Wysłuchuję rad
I w związku z tym mam młodości

Jestem jak nikt
Jestem jak wilk
Jak człowiek z krwi i kości
Dość mam już zrad
Fałszywych rad
I w związku z tym mam młodości

Jestem jak ja
Jestem jak świat
Jak człowiek z krwi i kości
I jeszcze ta
Cholerna łza
I w związku z tym mam młodości

Refren:

Nie chcę być tylko intencją
Czy nawet kruchym wspomnieniem
Marzy mi się potencjał
Z dramatycznym zderzeniem
Marzy mi się historia
Żywcem z taśmy filmowej
W którym gram główną rolę
Obok Damy Pikowej

Bo nasze życie takie jest

piosenka

Kiedy zacząłem mówić: świat
miałem około sześciu lat
Nie geniusz przecież ale chwat
po prostu - zwykły mały skrzat

Kochałem zawsze słońca blask
ulewny deszcz co nagle spadł
Oczy matczyne z troską łez
i perłą w sercu, uśmiech też

Potem poznałem inny świat
ten w długich spodniach, ciepłych snach
warkocze dziewczyn, ostry wiatr
najbardziej chyba ust Twych smak

Tak sobie dumam w wolnych dniach
przeszedłem chyba cały świat
Bo świat jest mały - zwykły skrzat
Bo świat to przecież Ty i ja

Refren:
To nasze życie takie jest
że ma swój sens
i nawet gest
To nasze życie takie jest
że ma swój cel
a potem kres

Wiem, że jestem

piosenka

Gdzie są Romeo i Julia	5
Impresja	8
Zimowa refleksja	9
List w marcu	10
Kwietniowy	11
Wierszokos	12
Czerwiec w	13
W rytmie	14
Sierpień	15
Wrzesień	16
Przed brzo	17
Miłość w	18
Pojednan	19
Drogi w	20
Powrót	21
Z głową	22
Smak	23
Liryca	24
Jak człowie	25
Bo nasze	26
Wiem, że	27
Ślubuję Ci	28

Słowa nigdy nie są puste
poza ciszą przezroczystą
Twoim uśmiechniętym ustom
pocztą ślę świata zawilość

No i jestem Twój Romeo
raz przyplywem, raz odpływem
Małym świerszczem w kołdrze trawy
gdy kochają - my kochamy

A gdy Julia poda dłonie
serca znów pójda do gardła
I wykrzyczą swą symfonię
która nigdy nie umarła

Refren:
Wiem, że jestem jak Romeo
rozedrgany tragicznością
lecz Twe oczy - studnie prawdy
uskrzydłają mnie miłością (bis)

Bo nas Ślubuję Ci

Ślubuję Ci
wierność słów
mówiących
miłość

Ślubuję Ci
wierność rąk
naręcza
nocy i dni

Ślubuję Ci
śpiew skowronka
zawieszonego
pod kulą słońca

Ślubuję Ci
siebie zwyczajnie

Jak mnie
widzisz
czujesz
kochasz
i pragniesz

SPIS TREŚCI

Gdzie są Romeo i Julia	5
Impresja	8
Zimowa refleksja	9
List w marcu do redakcji	10
Kwietniowy erotyk	11
Wierszokos	12
Czerwiec w Jaworkach	13
W rytmie lipca	14
Sierpień	15
Wrzesień	16
Przed burzą w październiku	17
Miłość w listopadzie	18
Pojednani	19
Drogi nasze	20
Powrót z wędrówki	21
Z głową w chmurach	22
Smak krwi	23
Liryczny song	24
Jak człowiek z krwi i kości	25
Bo nasze życie takie jest	26
Wiem, że jestem	27
Ślubuję Ci	28

SPIS TREŚCI

5	Czas .....
6	Spotkanie z Georgiem Orwellem .....
7	Impresja morską .....
8	Impresje górskie .....
10	Impresja podlaska I .....
11	Impresja podlaska II .....
12	Wigilijsny wieczór .....
13	Dlaczego .....
14	Wieczór .....
15	Taniec codzienny .....
16	Zyczenia urodzinowe .....

Boże! daj mi tyle lat
 żebym spełniła się w ziemskim życiu
 i żeby następne moje miejsce
 nie było piekłem.

Nie zycząc mi sto lat
 bo po co mi sto lat

Nie zycząc mi sto lat
 bo po co mi sto lat
 niemych bez czucia i woli
 po co mi sto lat
 kiedy nie potrafie ich nawet policzyć?
 ani zgasic świeczek na urodzinowym torcie
 po co mi sto lat
 mającących bolesnych i głuchych
 ku udreće najbliższych

Zyczenia urodzinowe

I chociaż tak dużo wiem
to dlatego nie potrafię
wydłużyć dnia
aby schwytac trochę czasu
na rachunek sumienia i miłość

sama nie wiem co

coś

Głowa pulsuje myślami
bo jeszcze chciałabym

którym leczę chandré

i ludzi

nie zawsze pełną pragnień

na siatkę

na kompromisy

na deskę do prasowania

na garnki

rozdrabnianiam się

walc z chmurnego nieba

Wchodzę w monotony

Taniec codzienny

Wieżor

Pogubiłam się w ścieżkach historii!
Pogubiłam się w drogach życia
Pokłóciłam się z najbliższymi!
Pokłóciłam się sama z sobą
I cóz...
Teraz czekam na harmonię
najlepiej w tonacji dur ...

Wierzył w jednego Boga
no, może czasami wątpił
nie nadużywał Jego imienia
i dzień święty święcił
chciał czcić rodziców
nie zabijał
nie cudzołodził
nie kradł
nie swiadczył przeciw bliźniemu swemu
to dlaczego
niektórzy uważali go za grzesznika?

Dlaczego?

Wigilijny wieczór

Po dniach bieganiny i bezsensu nadchodzi ten jeden, jedyny
 uroczysty wieczór – wigilia.
 Za oknami puszysty śnieg, to królowa zima namalowała
 najpiękniejszy pejzaż.
 Choinka pachnie lasem.
 Na świątecznym stole trzynaście potraw pyszni się świeżością.
 I opłatek, i siano pod biały obrus, i pierwsza gwiazdka
 na niebie.
 Za chwilę przyjdą, usiądziemy do wieczery.
 Czekamy, czekamy ... Już późno!
 Jak bardzo bołą puste krzesła i dlaczego jest ich coraz więcej?

Impresja podlaska II

Tu nie słychać szumu morza, nie widać wysokich gór,
nie ma nawet wyżynnych wzniesień.
Tu wszystko jest płaskie, jednostajne, zwyczajne i szare.
Życie toczy się małomiasteczkowym rytuałem:

z ust do ust

od ucha do ucha

słowo do słowa

dodane, zmienione, wyolbrzymione

słowo, które dochodzi do potęgi ...

Ktoś kogoś napadł.

Ktoś kogoś zdradził.

Ktoś kogoś podgrzył

Ktoś komuś podłożył świnię.

Ktoś komuś zmarł.

Ktoś od kogoś odszedł.

Ktoś do kogoś przyszedł.

I zawsze jest ktoś, o kim trzeba mówić.
I zawsze jest dobrze, jeśli tym kimś
nie jesteśmy my – sami.

Impresja podlaska I

Urodziło mnie Podlasie – nostalgiczne, gładkie jak polerowany stół. Kiedy stanęłam na nogach, zobaczyłam wszystko jak na dłoni: znajomą twarz uśmiechniętego dziadka Mikołaja (nie tego do prezentów, lecz prawdziwego), czarną postać babci i mego śmieszniejszego rudego jamnika. Rozglądałam się, jakbym szukała kogoś, kogo nie było, ale i tak było mi dobrze. Opuściłam dzieciństwo i moje płaskie Podlasie zaczęło nagle urastać w pagórki trosk i góry problemów. Wiedziałam więc, że przyjdzie mi się po nich wspinać i wspinać. Zachystywałam się nowym powiewem z nadzieją, że kiedy dotrę do najwyższego szczytu, na pewno trochę odpocznę. Wprowadzę się do domu spokoju, założę ogród, umieszczę w nim zacząrowane kwiaty i otworzę bramę na oścież.

Może wejść tam ludzie, a może bezdomne zwierzęta, które znajdują miejsca na zaznaczenie swojej tożsamości.

I wszystko wydawało się łatwe. Teraz, kiedy stoję na moim Mont Blanc i patrzę na Podlasie mego dzieciństwa, może chciałabym tu powrócić, lecz jak zejść z góry z bagażem życia, którego nie mogę zostawić ani zabrać ze sobą w dół, gdyż byłoby to może ostatnie zejście.

– Jak myślisz, czy jest z tego powodu zadawolony? Nie wiem – zamysliłam się – bo czy można cieszyć się, jeśli człowiek wkracza gwałtownie i zaczyna zmieniać przyrodę? Natura ma przecież swoje odwieczne, nie pisanie prawo. To chyba jest tak jak z ludźmi, kiedy powodź nawiedza nas i burzy wszystko to, co posiadamy, nasze domy, nasz dobytek, często dorobek całego życia. potem wbrew naszej woli przestępują nas w bezpieczne miejsce ale to już nie są te, które wybrałismy i kochaliśmy.

I nagle żal mi się zrobiło szmerzącego strumyka.

– Nie martw się, popatrz – powiedziałeś – on nadal żyje pod ziemią. Zobacz, tu ciągle na naszym wczasowym podwórku, pod naszymi stopami czuje się wilgoć. To znaczy, że nie pogodził się z losem, że ciągle chce się przedrzeć, że jeszcze walczy i pragnie żyć swoim życiem naturalnym.

Posłuchaj, jak głośno szmerze strumyk, takie malenstwo, a tyle w nim siły i potęgi. Splywa z wysokich gór i pędzi gdzieś przed siebie, zlobiąc coraz to nowe koryta – powie-dziales. – A wiesz, że zmieniono mu jego własny bieg, w miej-scu, gdzie stoi nasz obecny dom przepływał ten strumyk i zedy-nie przeskodził w budowie skierowano go w innym kierunku.

III

Mówiles mi, że dąb jest dostojny, piękny i wszechmocny jak król. A co byś powiedział o górskiej sosnie? Słucham? Nie zgadzasz się? Mówisz, że to taka drzewna kobieta. Dąb to symbol potęgi – twierdzisz. – Nie, nie masz racji mój drogi. To właśnie sosna jest wielka, piękna i potężna. Spójrz, jak bardzo pragnie żyć, jak wciska się odnogami korzeni w skałę, jak walczy o swoje przetrwanie. Jaka jest strojna w swej zielonej sukni, jak hardo podnosi głowę, jak dojrzewa swoimi szysz-kami, jak pięknie szumi obok swojego świerku.

II

Decyzja była krótka. Jedziemy! Walizki spakowane i jak zwykle o jeden bagaż za dużo. Potem długa podróż i jesteśmy w górach. Jak dobrze uciec z równiny, zmienić krajobraz, zmienić twarz, zamknąć na klucz nie dokonzone remonty, gotowanie, wielkie pranie i cerowanie skwapliwie odkładane do urlopu. Jak dobrze!

I

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

III

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

nie bierzcie sobie do serca, że w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie
 nie możecie być z nami, bo w tym czasie

Impresja morska

Spotkanie z Georgem Orwellem

Kiedys chciałam być motylem. Pięknym, barwnym motylem, truwającym beztroško w powietrzu.

Powiedziano mi: po co? – będziesz mała i bezbronna. Potem miałam ochotę zostać jaskółką, czarno-białą, wysmu-
kłą, lepiącą pieczołowicie swoje gniazdko.

Po co? – zapytano – okaleczą cię i zniszczą twój dom.
Kiedy pragnęłam być mrówką lub pszczołą – wysłmano
mnie.

– Zapracujesz się na śmierć – stwierdzono, a smak miodu
nie będzie wcale słodki. W mrowisko też można wsadzić kij,
więc po co?

I kiedy podcięto mi skrzydła, przekreślono wyobraźnię,
obdarto ze złudzeń i przekonano, że żadna metamorfoza nie
ma sensu, postanowiłam zostać człowiekiem. I właściwie nikt
nie miał nic przeciw memu człowieczeństwu.

Wtedy zaczęto udzielać mi wskazówek na życie. Najpierw
dano mi do zrozumienia, że widzę wszystko zbyt wyraźnie
i mówię zbyt jasno. Kazano krzyczeć to co inni, gdyż dawano
to gwarantując bezpieczeństwo. Uczono mnie, iż muszę się stale
kontrolować i myśleć o wiecznie czuwających oczach i uszach
– tych czułych urządzeniach rejestrujących każdy oddech.
Faktów przecież nie sposób ukryć.

Nigdy tylko nie marzyłam, by zostać strusiem, nie umiała-
bym się w niego wcielić, gdyż chowanie głowy w piasek jest
zawsze hanbujące i daje wyzłość napastnikowi.

A skoro już jestem człowiekiem, to dlaczego każą mi
widzieć coś innego niż to, co mam przed oczami?

Mężowi poświęcam

Czas

Cieszę się, że jesteś ze mną.
 Nie wiem, czy było tak od zawsze?
 – Nie pamiętam.
 Tyle przeminięło wiosen i jesieni.
 Tylu było przyjaciół.

Teraz tylko czasami ktoś przysię młoty list
 albo telefon odezwie się serdecznym słowem.
 Dzieci wyfrunęły na swoje

a wunki stawiają trudne pytania.
 To prawda, że zdrowie już nie to

i serce nie uderza regularnie.
 To prawda, że włosy bieleją

i twarz przybiera dostojny wygląd.

I to prawda, że kalendarz spałatał nam figla,

przynosząc rok 1997.

A my?

Na przekór wszystkiemu i wszystkim

– tkwimy w naszych najpiękniejszych latach,

a maszyny do pisania w zgodnym duecie

wystukują coraz to nowe wiersze o miłości.

Krystyna Kornacka

urodziła się na Podlasiu w Międzyrzeczu Podlaskim. Jest absolwentką filologii polskiej Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Od wielu lat związana ze swoim rodzinnym miastem. Tu pracowała jako nauczyciel i wicedyrektor Szkoły Podstawowej nr 1 im. H. Sienkiewicza. Debiutowała wspomnieniami w 1972 w tygodniowce ZO ZNP w Lublinie *Kontakty*. W 1987 roku ukazał się tomik jej opowiadań *Okruchy codzienności*, a w 1993 baśnie i opowieści z Podlasia *Czarna róża*, której była współautorką. Współpracuje z wieloma redakcjami gazet, publikując artykuły, korespondencje, recenzje, opowiadania, legendy.

Białskopodlaskie Towarzystwo Literacko-Artystyczne

Opracowanie graficzne i techniczne
Roman Łaziuk

Opracowanie redakcyjne i korekta
Zbigniew Krzak

© by Krystyna i Ryszard Kornaczy

ISBN: 83-907944-4-6

Skład: Agencja Wydawnicza Pro Media
Międzyrzec Podlaski
Druk: Spółdzielnia Poligraficzno-Papiernicza „Integrator”
Zakład w Międzyrzeczu Podlaskim
Wydanie I. Nakład 500 egz.

XIII, Kov

Impresje

Krystyna Kornacka